

TAJNÉ ZÁKUTIE

Bol teplý, jarný deň, slnko jasne svietilo a vetrík jemne povieval. Bolo počuť šušťanie listov v korunách stromov, čvirikanie vtáčikov, ale aj bzučanie včiel. Cez okno bolo vidieť poletujúce motýle.

Ja som v tento krásny deň sedela doma na gauči, v ruke som držala ovládanie a stále dookola prepínala kanály v telke. Nudila som sa ako ešte nikdy. Rodičia boli v práci, sestra Saša na tenise a brat Filip sa niekde poflakoval s kamošmi. Boli prázdniny a preto som nemala žiadne úlohy.

Asi po hodine nič nerobenia som si povedala, že to stačí. Do ruksaku som si zbalila prilbu, chrániče, do ruky zobrala korčule a išla som von.

Keď som otvorila dvere domu, ovinuli ma vône trávy, jarných kvetov a medu. Na strome bol totiž veľký úl a okolo stále lietali včely.

Rozhodla som sa ísť do mestského parku. Kráčala som po chodníku plnom ľudí. „Tu sa nedá korčuľovať,“ pomyslela som si, ale vlastne ma to tešilo. Nenápadne som si vykračovala ďalej a keď sa nikto nepozeral, zabočila som na dolámaný chodník.

Veľa kachličiek bolo rozbitých. Bol už veľmi starý, zaprášený, ležali na ňom polámané konáre, listy zo stromov a bol pokrytý burinou, preto ho nikto nevidel.

Samozrejme okrem mňa. Všimla som si ho už pred pár rokmi, keď ma sem zobral brat, lebo ma musel strážiť. Mala som len päť a on už dvanásť. Nechcel sa hrať s malou sestrou, ale s kamarátmi a povedal mi, že sa mám zabaviť a tak som sa začala prechádzať. Len tak som chodila a objavila ho.

Koniec chodníka sa stáčal do kruhu. Táto časť nebola tak zanedbaná, ale tiež tam bolo veľa špiny. V strede bola rozbitá fontána, okolo rástli husté topole a pod nimi boli postavené drevené lavičky, ktoré boli natreté na bielo. Už boli sice ošúchané, ale stále v dobrom stave.

Na jednu lavičku som si položila ruksak, nasadila som si prilbu aj chrániče a na nohy som si obula korčule.

Najprv som sa len postavila, potom som sa pomaly rozkorčuľovala a nakoniec som rýchlo krúžila okolo fontány. Potom som skúsila rôzne kúsky, ktoré ma naučili rodičia. Robila som oblúčky, lastovičky a rôzne piruety.

Zrazu zafúkal vietor, ja som sa zľakla a spadla som. Ale nebola som jediné čo spadlo. Vietor zľúkaľ chumáče topoľov, ktoré jemne dopadali na zem. Vyzerali ako jarný sneh. Padali všade naokolo. Keď vietor zmenil smer, chumáče vo vzduchu sa začali krútiť, akoby boli na kolotoči. Vtedy sa stalo niečo úžasné. Vietor sa začal točiť dookola a a okolo mňa sa roztočil biely vír.

Očarene som sa postavila. Už som to nemohla vydržať. Začala som sa rýchlo korčuľovať znova okolo fontány. Bola som terčom chumáčov. Zachytávali sa mi o korčule, oblečenie aj o vlasy. Mne to však nevadilo. Išla som ďalej. Užívala som si túto úžasnú chvíľu a myslela som si, že ju nič nemôže pokaziť. Ale mohlo.

Zrazu som započula mužské hlasy. Jeden bol dosť hlboký, druhý znel ešte detsky. To ale nebolo dôležité. Chytila som ruksak a schovala som sa za fontánu. Nechcela som, aby objavili mňa a ani toto miesto. Ale čo viac som mohla robiť. Snáď nenájdu aspoň mňa.

„Túto fontánu zrušíme a namiesto nej tu postavíme budovu s kaviarňou.“ Ozval sa muž s detským hlasom. „Áno. Aj topole pôjdu preč, vybetónujeme tu terasu. Topole spôsobujú alergie, dáme namiesto nich len nejaké umelé kríky, nech je to trošku zelené. A tam vybudujeme horolezeckú stenu a ešte nejaké detské preliezačky. O chvíľu to bude najnavštevovanejšie miesto v parku.“ Hrdo povedal tentoraz muž s hlbokým hlasom.

„To nie! Nemôžu to tu prerobiť! To je moje miesto! Ja som ho objavila! Je to jediné miesto, kde môžem byť sama. Nemôžu mi ho vziať!“, smutne, ale zároveň nahnevane som si pomyslela.

Trochu som vykukla spoza fontány. Jeden z mužov vyzeral na štyridsať a ten druhý mal asi sedemnášť. Asi to boli otec a syn. Obidvaja na sebe mali oranžové tričká s logom MP, čo znamená Modernizácia parkov. Chlapec mal tmavé, hnedé vlasy. Boli rovné a nerovnomerne zastrihané. Jeden prameň mu padal na oko. Starší chlap mal také isté vlasy, ale boli v častiach šedivé. Mal krátku bradu a na očiach okuliare.

Zrazu ma prepadla hrôza a rýchlo som sa skryla naspäť za fontánu. Obaja pracovníci mierili k miestu, kde som sa po celý čas schovávala. Mohli by ma objaviť.

Našťastie sa ozval zvuk píľky, starší muž zakričal: „Ten strom NIE!“, a obaja rýchlo odbehli preč.

Opäť som pomaly vykukla spoza fontány. Keď som videla, že už tam nikto nie je, rýchlo som sa prezula do tenisiek a rozutekala som sa k stromu, aby som sa zaň schovala. Nikto ma

nevidel a tak som pokračovala ďalej. Prešmykávala som sa medzi stromami a dúfala, že si ma pracovníci MP nevšimnú.

Kráčala som pomaly, až kým som neprišla na chodník. Ľudí tam už bolo menej, lebo všade boli stroje. Obzrela som sa na obidve strany. Nikto ma nevidel.

Začala som utekať. Musela som rýchlo vymyslieť, ako dostať svoje miesto späť. Utekala som až kým sa za mnou nezabuchli dvere do bytu.

Rodičia aj súrodenci už boli doma. Mama práve varila večeru, ocko ešte pracoval a brat so sestrou sa škriepili o ovládanie. V byte bol dosť hluk, potrebovala som rozmýšľať, preto som sa nepozorovane vkradla do svojej izby.

Zatvorila som dvere a sadla som si k môjmu pracovnému stolu. Stále som rozmýšľala ako zastaviť výstavbu. Už som skoro vymyslela dokonalý plán, keď do mojej izby vtrhla sestra aj brat a ja som sa prestala sústrediť. Stále sa hádali o ovládania, a teraz dokonca v mojej izbe! Naháňali sa, kričali, drgali ma do stoličky, všetko pohadzovali a najhoršie bolo, že nemienili prestať.

„Mamá! Karin a Jakub sa zase hádajú v mojej izbe. Povedz im niečo, prosím!“, zakričala som na mamu, ale kvôli hluku v kuchyni ma nepočula.

Odrazu som sa ocitla na zemi. Brat do mňa totiž strčil, ale fakt silno. A to už bol vrchol. „A dosť! Toto je moja izba a vy tu nemáte čo robiť!“, kričala som z plných pľúc. „Práve som nad niečim rozmýšľala a vy ste ma vyrušili! Prečo?! Každý z vás má tablet! Tak sa striedajte! A vypadnite z mojej izby!“. Už som nevládala kričať a nechcela som sa s nimi dohadovať, preto som ich obidvoch vytlačila preč z izby a zabuchla som dvere. Potom som si však uvedomila, že to bola chyba. Teraz ten neporadok musím upratať ja.

Aj počas upratovania, aj počas večere a aj potom som premýšľala ako moje miesto zachrániť. Dokonca ani v posteli som na to neprestala myslieť. Stále som sa pokúšala niečo vymyslieť a ani neviem kedy a ako, zaspala som.

Ráno som sa zobudila príjemne oddychnutá, no žiadny nápad ako zachrániť moje tajné miesto pred prestávaním mi nenapadol, preto som sa rozhodla, že sa tam pôjdem aspoň naposledy pozrieť.

Hneď po raňajkách ma mama odviezla do parku. Bohužiaľ, nie kvôli tajnému miestu. Priviezla ma na prírodovedný krúžok. Cez letné prázdniny, ktoré sú práve teraz, ho občas mávame. Musela som vymyslieť, ako sa z hodiny vyvliecť. Našťastie nebolo treba. Pani

učiteľka povedala, že máme pol hodinu na nájdenie rastlín do herbaru. Všetci sa rozprchli. Aj ja. Teraz nasledovala ďalšia prekážka. Všetci boli moc blízko. Keby som odišla, všimnú si to. Ešteže sa Dominika začala vychvaľovať, ako „dokonale“ pozná rastliny. Upútala pozornosť všetkých. Skvelá chvíľa vytratiť sa.

Pribehla som k tajnému chodníčku, ktorý už bol do polovice očistený. Všetkým bol na očiach! Už to nebol môj tajný chodník. Keď sa nikto nepozeral, nenápadne som podliezla pásku s upozornením: NEVSTUPOVAŤ, a tak, aby si ma nikto nevšimol, preplietala som sa pomedzi veľké stroje. Všetky boli oranžové s čiernym logom MP. Znak bol umiestnený vo veľkom kruhu, ktorý bol tiež čiernej farby.

Zastala som na mieste, kde sa chodník stáča do kruhu. Okrem strojov sa nič nezmenilo. Zavrela som oči a prehrala som si v hlave moment, keď okolo mňa výrili chumáčiky. „Ten okamih sa už ale nezopakuje,“ povedala som veľmi sklúčene.

Už, už som chcela odísť, keď sa zase objavil ten zvláštny vietor a začali padať topole. Nepadali však hocikde. Napadali do škárok v strojoch. Potom sa ozval škrípavý zvuk a zo strojov sa začalo dymiť. Navonok som vyzerala prekvapene, ale v duchu som sa usmievala. Ak topole poškodili stroje, firma POP moje miesto nezničí.

„Čo sa to tam deje? Počul si ten zvuk?“ povedal muž, ktorého hlas som počula, keď som sa schovávala za fontánou.

Musela som sa rýchlo schovať. Poobzerala som sa všade na okolo. Jeden zo strojov mal otvorené dvere. Postavila som sa na stupienok a vyšplhala sa na stroj. Vošla som dnu, zatvorila som dvere, zamkla som a sklonila som sa, aby ma nevideli. Keď okolo mňa prešli, trochu som vykukla. Bol to opäť ten mladý chalan, no teraz s ním bol o trochu starší muž s ryšavými, kučeravými vlasmi. Celé to prehľadali. Napokon sa poobzerali okolo fontány a keď sa nahli tak, že sa na mňa nepozerali rýchlo som otvorila dvere a utekala som sa preč. „Hej! Hej! Hej ty! Stoj! To je poškodzovanie súkromného majetku!“ zakričal hlas, ktorý som nepoznala, takže to zrejme bol ten ryšavý chlap. Ale to bolo to najmenšie. Videli ma, ale neodvážila som sa otočiť. „Musíme zavolať políciu, nech to prešetria“, počula som ešte z diaľky.

Nakoniec som dobehla tak ďaleko, že som už krik chlapcov nepočula. Rýchlo som natrhala nejaké rastliny a utekala som naspäť k pani učiteľke. Dúfala som, že hodina sa už

čoskoro skončí. Najprv som sa na krúžok tešila, ale potom, ako ma tí pracovníci videli, bolo jediné moje pranie byť doma.

Celý deň som sa obávala, že niekto zazvoní pri dverách a vynadá mi. Nič sa však nestalo a tak som sa postupne ukludnila, no večer sa stalo niečo nečakané. Celá rodina pozerala správy, keď zrazu moderátor oznámil, že v parku sa prerušila prestavba kvôli problémom so strojmi a privolaná bola polícia, ktorá bude celú záležitosť vyšetrovať. Zrazu som sa príšerne vydesila, lebo moderátor pokračoval so slovami, že v čase poruchy bola na mieste videná mladá dievčina a potom sa na obrazovke ukázala fotografia. Bola to fotografia mňa, našťastie zozadu, ale aj tak som na tej fotke bola JA.

Vystrašená som odbehla do izby. Musela som rýchlo schovať mikinu, ktorú som mala vtedy oblečenú a ktorá je na fotke. Poskladala som ju a uložila na spodok šuflíka v skrini. Odvtedy, čo som mala sedieť tam mama nepozera. Mala som tam schovanú jašteričku.

„Takže si to predsa len bola ty!“ Povedal brat, ktorý sa zrazu objavil vo dverách mojej izby. „Aby si vedela, o všetkom čo sa deje na stavenisku, viem. Môj kamarát je syn hlavného šéfa.“ Povedal, akoby nič, ale práve táto vec sa mi perfektne hodila. „To je skvelé!“ vyhrkla som „Potom ho môžeš presvedčiť, aby tú prestavbu odvolali.“ Pozrela som na brata pohľadom, akému určite nemohol odolať. Ale odolal. „Tak to určite. Nebudem naše kamarátstvo zneužívať.“ Povedal hrdo a odkráčal.

Zúfalo som si sadla na posteľ. Podoprela som si hlavu rukami a začala som rozmýšľať. Zrejme ma už hľadala polícia a môj vlastný brat mi nechcel pomôcť. A samozrejme, nikomu inému z rodiny som to povedať nemohla. Sestra by to roztrúbila po celom sídlisku. Rodičia, tí by sa asi zbláznili. Mama by určite odpadla z predstavy, že jej dcéra je zločinec. Ocko by ani nohu nevytiahol z domu, tak by sa hanbil. A vlastne, vôbec si nie som istá, či vôbec môžem veriť bratovi. Možno nakoniec skončím vo väzení. Budem tam zavretá, ako zvierka v kietke a budem počítat sekundy do dňa, kedy ma prepustia. A možno budem musieť stráviť vo väzení zvyšok života. Budem tam sedieť v škaredom, bielo – čiernom overály už navždy. Rodičia a súrodenci za mnou budú zo začiatku chodiť každý deň, no potom ich to prestane baviť. Ľudia sa na nich budú pozerat ako na bláznov, ktorí majú v rodine kriminálnika. A keď už nebudem mať rodičov, nájdem si priateľa. Zrejme to bude ten chlap, čo minulý týždeň vykradol banku. Aj jeho však po čase prepustia a ja zostanem už navždy sama.

Našťastie ma z hroznej predstavy vytrhla mama, aby som sa vrátila a tak som si pomaly kráčala po chodbe.

Na druhý deň som sa rozhodla preskúmať miesto, kde som sa vtedy schovávala. Čo ak tam ostal otláčok topánky alebo horšie, môjho prstu. Aj keď policajtom by možno stačil aj jeden malý vlas.

Prišla som na miesto, kde boli policajti a vyšetrovali. Hrozne som sa zľakla, čo bolo v poslednom čase, vlastne úplne normálne. Rýchlo som sa skryla do najbližšieho krovia a neodvážila som sa vyzrieť. Iba občas, kde bolo redšie lístie, tam trochu videla. O niečom sa učite rozprávali, ale cez listy nebolo vidieť o čom.

Zrazu som si spomenula na trik, ktorý som videla včera vo filme. Musela som si rýchlo vytiahnuť mincu, no uvedomila som si, že som všetky peniaze minula na vodu a keksíky. Obzerala som sa okolo a uvidela som pár kamienkov. Všetky som si zobrala do ruky. Musela som to dobre naplánovať. Hodila som kameň do najbližšieho kríku, pri ktorom stál policajt. Obidvaja policajti sa tam pozreli. Potom som hádzala aj ostatné kamene, aby to vyzeralo, že za kríkmi niekto uteká. Policajti a aj stavebníci, čo pri nich stáli, sa rozbehli, aby „človeka“ za kríkmi chytili. To bola moja chvíľa. Rozbehla som sa preč.

Po všetkých mojich chybách som už nemohla riskovať, aby sa niečo pokazilo. Musela som vymyslieť jasný plán, ako moje miesto zachrániť.

Kráčala som zamyslená domov, kopala do kamienkov na chodníku a premýšľala a premýšľala. A vtedy som si to uvedomila. Koľko krát za deň myslím iba na seba. Koľko krát som už povedala MOJE miesto. Myslela som len na seba. „Musím to napraviť!“ S touto myšlienkou som vošla do izby.

Už ma tam ale čakal brat. „Idem preč. Na stavenisku sa niečo deje. Zostaň tu.“ Povedal rýchlo a už ho nebolo. Mala som tam zostať, ale toto bola perfektná príležitosť ako napraviť všetko, čo som spôsobila. No a tak som utekala do parku.

Keď som tam prišla, uvidela som niečo zvláštne a nečakané. Doteraz nefunkčná fontána striekala vodu na všetky strany. Vpredu bol dav ľudí. Prebehla som pomedzi vystrašených návštevníkov až k policajtom. Teraz už voda striekala aj na mňa. Vlasy, oblečenie aj topánky som mala za chvíľu mokré. Husté kvapky vody mi sice bránili otvoriť oči úplne dokorán, ale aj tak som pri fontáne videla pár pracovníkov a môjho brata, ktorí sa zrejme snažili s fontánou niečo spraviť.

Odrazu sa všetky kvapky spojili. Pripomínali rozprávkového, trojhlavého draka. Jedna hlava sa pustila do ničenia strojov, druhá urobila to isté a tá tretia hlava odháňala preč všetkých ľudí. Tí s hrôzou utekali a občas niekto zakričal „Straší!“ alebo „Pomoc!“.

Vydala som sa vpred. Voda na mňa neútočila. Na všetkých ostatných áno, ale na mňa nie. Zamyslela som sa. Bolo to zvláštne, no potom som si uvedomila, že to možno má všetko zmysel.

Jediný, kto to miesto objavil, som bola ja. Jediný, komu sa stala tá zvláštna vec s topoľami, som bola ja. A jediný, kto to miesto chcel ochrániť, som bola tiež ja. To miesto, bolo kúzelné. Cítilo, že ho chce niekto zničiť a tak sa bránilo. Teraz som už vedela, čo robiť.

„Počúvajte všetci. Toto miesto je zázračné. Aby sa prestali diať tieto veci, musíte okamžite zrušiť prestavbu. Je to dôležité, ak nechcete, aby toto,“ rozhodila som rukami naokolo „pokračovalo.“ Dokončila som vetu.

Chcete počuť ako sa to skončilo. Najprv mi nikto neveril, no o pár hodín sa prestavba skutočne ukončila. Miesto na môj návrh už ale nebolo len mojim miestom. Pracovníci MP ho vyčistili, opravili fontánu, zrenovovali lavičky, opravili chodník. Skrátka, urobili z neho najkrajšie zákutie z celého parku, ktoré slúžilo všetkým. Čo sa týka mňa, polepšila som sa. Už to nebolo len moje miesto. Patrilo všetkým. Nakoniec som sa dokonca aj priznala, že to dievča v mikine som ja, ale nikomu to nevadilo. Pokiaľ sa pýtate na moju korčuliarsku kariéru, už som sa zúčastnila veľa súťaží. Trénerka hovorí, že mi to ide.

Takže vidíte. Všetko je, ako byť má. Všetci sú spokojní. A všetci sa tešia z toho, že miesto sa zachovalo.